

У бягучым годзе Галіна і Рамуальд Ражко адсвяткавалі сваё залатое вяселле. Яны выхавалі шасцёра дзяцей, перажылі страту сына, сумленна працавалі – і ўсё гэта з верай у Бога. Цяпер сужэнцы працягваюць з радасцю прымаць на лета ўнукаў у вёсцы Старадубавая, дзе маюць гаспадарку. **50 гадоў – як Вы глядзіце на гэты час?**

Рамуальд: З задавальненнем. Як гавораць, столькі пражыць сумесна і ні разу не пасварыцца – гэта неверагодна. Канешне, былі і ў нас агрэхі – моманты, што раззлуешся трохі. Але мы хутка адыходзілі. Не было такога, каб некалькі дзён ці тыдняў не размаўлялі, каб глядзець адзін на аднаго не маглі. † Адзін выпадак магу расказаць. Мы тады толькі ажаніліся. Я вучыўся на завочным у інстытуце і мусіў пільна зрабіць заданне. А тут Галя прыходзіць і пачынае канькаць: “Я да мамы хачу, давай хоць на 5 хвілін пад’едзем”. Згадзіўся. Селі на матацыкл, трохі ад’ехаліся. “Ой, дакументаў не ўзяў!” – успомніў я і, развярнуўшыся, вярнуўся дадому. Прыехаў, паставіў матацыкл пад сцяну ды кажу: “Пасядзі, я зараз”. А сам сеў і стаў пісаць, займацца. Яна чакала, чакала... Чую: прыйшла, адчыніла дзверы, злосна паглядзела, зачыніла і больш не прыходзіла. Пазней спыталася ў мяне, чаму так зрабіў. А я адказаў: “Галя, ты можаш зразумець, што мне трэба гэта зрабіць і заўтра адвесці?”. І ўсё ўжо было ў парадку.

Колькі Вам было гадоў, калі ажаніліся?

Галіна: Мне было 22, а Раману 28 – на 6 гадоў старэйшы.

А як і дзе Вы пазнаёміліся?

□ **Галіна:** Ведаем адзін аднаго са школы. Я ў Падліпкі хадзіла з першага класа, а ён

Аўтар: Кацярына Паўлоўская
12.09.2021 00:00

прыйшоў у 8-ы. Пасля 10-га паступіў у тэхнікум, а затым у армію пайшоў, і мы не бачыліся.

Я, як скончыла тэхнікум, у краме тут працавала. Раман прыйшоў з бацькам нешта купляць: у ваеннай форме, “прыгажун мужчына”. І штосьці мне заклініла, я памылілася. Ён нічога не сказаў. А бацька ўсміхнуўся і папрасіў пералічыць яшчэ раз. Я ўжо зразумела, што няправільна палічыла, і тады не толькі твар, але і вушы ў мяне чырвоныя ад сораму сталі (смяецца – заўв. аўт.).

Застаўся ён тут працаваць. Танцы ў клубе, на рэпетыцыі хадзілі... Так паціху раз правёў дадому, другі раз. А потым пост. Прыйдзе ў магазін, купіць – і нічога. Я ўжо думала, што ўсё, прайшла любоў. “Ну, не – значыць не”. Ужо да мяне і другі хлопец стаў падыходзіць... А пасля Раман аб’яўляе, што ў посце мама яму не дазваляла хадзіць да дзяўчат. Рамуальд: Бацькі строгія былі: пост ёсць пост. І яе бацькі, і мае.

Аўтар: Кацярына Паўлоўская
12.09.2021 00:00

Аўтар: Кацярына Паўлоўская
12.09.2021 00:00

Пра разуменне адзін аднаго, веру ў часы атэізму і пачуццё гумару – 50 гадоў разам

Аўтар: Кацярына Паўлоўская
12.09.2021 00:00

Рэзюмэ: Я лічу, што мы гэтыя 50 гадоў прайшлі з годнасцю, вытрымалі ўсе выпрабаванні.